

செல்லாதபணம் நாவல் உணர்த்தும் பாத்திரங்களின் இயல்புகள்

தா.பார்வதி, முனைவர் யு. துர்கா தேவி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

நல்ல அழகுடைய பொறியியல் படிப்பை முடித்தவுடன் கையில் வேலை கிடைக்கும் என்ற நிலையில் தன்னைவிட கல்வி, பொருளாதாரம், ஜாதி அனைத்திலும் குறைவாக உள்ள பர்மா அகதியான ஆட்டோக்கார ரவையைத் தவிர வேறு யாரையும் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன் என்று பிடிவாதமாக நிற்கிறான். குடும்பத்தில் உள்ள யாருடைய சமாதானத்தையும் ஏற்காததால் வேறு வழியின்றி ரவியை அவளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கின்றனர் ரேவதியின் குடும்பம்.

எழு ஆண்டுகள் கழித்து ரேவதி தீக்குளித்து விட்டாள் என்ற செய்தி ரவி அவளது தாய்க்குக் கைப்பேசி மூலம் தெரிவிக்கிறான். இது தற்கொலையா? கொலையா? அல்லது எதிர்பாராமல் நடந்த விபத்தா? இதற்கு காரணம் யார்? என்பது போன்ற பாத்திரங்களின் பல்வேறு அனுதாபங்களை இந்நாவல் விவரிக்கிறது. பாத்திரங்களின் பொருளாதாரம், சமூக தகுதிக்கு ஏற்ப அவர்களின் இயல்புகளும், உரையாடல்களும் அமைகின்றன. செல்லாதபணம் நாவல் உணர்த்தும் பாத்திரங்களின் இயல்புகள் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள்

பாத்திரங்கள் - இயல்பு - ரேவதி - அமராவதி - ரவி நடேசன், முருகன்- பணம் - ஜாதி.

Date of submission : 23-04-2026 Date of acceptance : 24-04-2026
Date of Publication: 30-04-2026
Corresponding author's Name : Dr. Y.Durkadevi
Email : dukrkadevi.sl@vistas.ac.in
Pages : 61 - 67

முன்னுரை

தலித்துகளின் வாழ்வை அவர்களது துயரங்களையும், எதிர்நீச்சலையும் மிகை படுத்தாமல், உணர்ச்சிப் பெருக்கின்றி இயல்பாக தனது படைப்புகளில் முன்வைப்பவர் இமையம். “என் எழுத்தின் நோக்கம் மனித வாழ்வின் அத்தனை மேன்மைகளையும், இழிவுகளையும், இயற்கையின் முன் தோற்றுப் போகும் கணங்களையும், வாழ்வின் பெற்றுத் தன்மையும் புரிந்து கொள்வதற்கான முயற்சியே.”(கோவேறு கழுதைகள்) இமையம் தலித் அல்லாத ஒரு குடும்பத்தின் துன்பத்தை மையமாக வைத்து “செல்லாத பணம்” என்ற நாவலைப் படைத்துள்ளார் 2018 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்து, 2020 ஆம் ஆண்டு சாகித்திய அகாதெமி விருது பெற்றது.

ரேவதி

சிறு வயது முதலே நல்ல படிப்பு, ஒழுக்கம் என்று வளர்ந்தவள் ரேவதி. “காலேஜில் படித்து விட்டு வரும் வரை தங்கம் என்று பெயர் எடுத்த பெண்ணுக்கு வீட்டில் தங்கி இருந்த சில மாதங்களில் ஏன் புத்தி தடுமாறி போயிற்று”(செ. ப. 15)

தா.பார்வதி முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

முனைவர் யு.துர்கா தேவி உதவிப் பேராசிரியர் மற்றும் நெறியாளர்,

தமிழ்த்துறை, வேல்ஸ் அறிவியல் தொழில்நுட்ப உயர் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், பல்லாவரம், சென்னை – 117

என்று தாய் கூறுவதன் மூலம் அவள் ரவி மீது காதல் வயப்பட்டதை உணர முடிகிறது. தனது தந்தை, தாய், அண்ணன், தோழி எனப்படரும் ரவி உனக்கு எந்த வகையில் பொருத்தமானவர்? என்ற கேள்விகளைத் தொடுக்க அதற்கான காரணத்தை சொல்லத் தெரியாத அவள் தீக்குளித்து மருத்துவமனையில் இருக்கும்போது அவனை ஏன் பிடித்ததற்கான காரணத்தை சொல்கிறாள்.

“நெஞ்சிலயும் ரெண்டு கையிலயும் பச்ச குத்திக்கிட்டு வந்து காட்டுனது. பாக்குறப்பலாம் ‘நீ’ என்னெக் கல்யாணம் கட்டிக்கலன்னா செத்திடுவன்’னு சொல்லிக் கைய பிளேடால கிழிச்சிக்கிட்டது. ‘ஐயோ பாவம்’ன்னு நெனச்சேன். (செ. ப. 57) ரவி வீட்டின் வறுமையையும், குடி நோயாலும் ரேவதிக்கு ஒரு நாள் கூட நிம்மதியான தூக்கம் வரவில்லை. தான் வேலைக்குச் சென்று சம்பாதித்தால் வீட்டின் வறுமை நிலைக் குறையும் என்று நினைக்கிறாள். ‘வேலைக்கு அனுப்பாதடா. வேலக்கி போனா மதிக்க மாட்டா. பொட்டச்சி பணம் சம்பாரச்ச ஆம்பளய எப்படி மதிப்பா?’ (செ. ப. 158). ரவியின் சந்தேகப் புத்தியாலும், தன் தாயின் தூண்டுதலாலும் ரேவதி வேலைக்கு செல்வதை தடுக்கிறாள்.

ரவியின் ஆட்டோவுக்கு டியூ கட்டுவதற்காக பணத்திற்கு தன் தாய் வீட்டிற்குச் சென்று பண உதவி பெறுவதும், இதை தன் தந்தையும், அண்ணனும் கண்டும் காணாமல் இருப்பது, இதற்கு இடையில் ரேவதி இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் அவளது தாய்பிரசவம் பார்த்து அனுப்புவது, ரவி குடிநோயால் சித்திரவதை அனுபவிப்பது போன்று இப்படியே நாட்கள் நகர்கின்றன. பின்னர் ஒருநாள் தீக்குளித்து மருத்துவமனையில் கிடக்கும் போது அவள் தன் தாயிடம். “நடந்ததெல்லாம் ஆக்சிடண்டு. விட்டுத்தள்ளு. யாரயும் குத்தம் சொல்லாத. யாரையும் திட்டாதே. நான் வீட்டுக்கு வந்ததும் வேலக்கிப் போவணும். அவ்வளவுதான். அதுதான் எனக்கு இப்ப ஆச.” (செ. ப. 59)

குடும்பத்தினருடைய பாசத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் தனது முடிவால் குடும்பத்தை துன்பத்துக்கு ஆளாக்கி விட்டோம் என்ற குற்ற உணர்ச்சியால் இவ்வாறு சொல்லும் ரேவதி இறக்கும் வரை ரவி மீது எந்த குற்றச்சாட்டை முன் வைக்கவில்லை.

ரேவதியின் குடும்பத்தினரும், அவர்களது உறவினர்களும், ரவி தான் ரேவதியைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திருக்க வேண்டும் என்று நம்புகிறார்கள். ஆனால் ரவியோ அவளே எரித்துக் கொண்டால் என்கிறான். ஆனால் ரேவதியோ காவல்துறை என்னிடம் வாக்குமூலம் கொடுக்கும் பொழுது,

“ மூன்று மணிக்கு நான் சமைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அடுப்பில் குழம்பு கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. நான் குழம்பைக்கிண்டி விட்டுக் கொண்டிருந்தேன். உப்பு பாட்டிலை எடுப்பதற்காக திரும்பிய போது தண்ணீர் மேடையிலிருந்த மண்ணெண்ணெய் கேன் சாய்ந்து குழம்பிலும், அடுப்பிலும் கொட்டியதும் தீப்பிடித்துக் கொண்டது. என் கணவர் ஓடி வந்து என் மீது தண்ணீரை ஊற்றித் தீயை அணைத்தார். நானும் கொளுத்திக் கொள்ளவில்லை. என் கணவரும் என்னைக் கொளுத்தவில்லை. தீ விபத்து எதிர்பாராத விதமாக நடந்தது. இதற்கு யாரும் காரணம் இல்லை. வாக்குமூலம் என் மனசாட்சியின் படி தான் கொடுத்தேன். யாரும் என்னைக் கட்டாயப்படுத்தவில்லை இப்படிக்கு” W/O ரவி, (செ. ப. 93)

ரேவதி திருமண வாழ்க்கையின் மீது ஏற்பட்ட வெறுப்பின் காரணமாக தான் இறக்கும் நிலையிலும் கூட தனது கணவனையோ, கணவன் குடும்பத்தினரையோ, பார்க்காமல் தனது தந்தை, தாயும், அண்ணனையும் காண விரும்புகிறாள்.

அமராவதி

அமராவதியே ரேவதியின் அம்மா இந்நாவல் முழுக்க ரேவதியின் மனநிலையையும், வலிகளையும்

வெளிப்படுத்துகிறார் என்று கூறலாம். தன்மகள் அவள் தகுதிக்கும் குறைவான போக்கிரியை காதலிக்கிறாள் என்று ஆத்திரப்படுவதும், ரவியின் வீட்டிற்குச் சென்று அவளது அக்கா பிரியங்காவிடம், “ ஒன்னெ இந்த மாதிரி ஒரு பொறுக்கி பய வந்து ராவும் பகலும் தொந்தரவு செஞ்சா நீ என்ன செய்வா? ” (செ. ப. 14) என்று கேட்டாள். ரேவதி குடும்பத்தை விட்டு ஓடிப்போய் திருமணம் செய்து கொள்வாளா? இல்லை என்றால் வேறு திருமணம் செய்து வைத்தால் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வாளா? என்று தினந்தோறும் தன் மகளின் துயர நிலையைக் கண்டு கணவன் மற்றும் மகளிடம் ரவியை அவளுக்கு திருமணம் செய்து வைக்கும்படி கேட்கிறாள். அவர்களும் எதையாவது செய் என்று சொல்ல திருமணம் நடைபெறுகிறது.

“கல்யாணம் நடந்த எட்டாவது மாதத்தில் அடித்து போட்டு விட்டான். நினைவு இல்லாமல் ரோட்டில் கிடக்கிறாள் என்று தெரிந்தவர்கள் சொன்னதால் அமராவதி போனாள். நினைவில்லாமல் கிடந்தவளை அழைத்துக் கொண்டு போய் மருத்துவமனையில் சேர்த்தாள். குடித்துவிட்டு வந்த ரவி “எம்பொண்டாட்டிய ஆஸ்பத்திரியில் சேக்குறதுக்கு நீ யாரு.” (செ. ப. 94) என்று கேட்டுச் சண்டைக்கு வந்தான். மருத்துவமனையில் சேர்த்து வைத்தியம் பார்த்து வீட்டுக்கு அனுப்பிய பிறகுதான் அமராவதி இடம் ரேவதி போனில் பேச ஆரம்பித்தாள். ரேவதிக்கு பணம், பொருள் என்று கொடுக்க ஆரம்பித்தாள். அவள் கொடுப்பதில் பாதி நடேசனுக்கு தெரியும், பாதி தெரியாது. நடேசனிடம் பொய் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

ரேவதிக்கு பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லும் போது நடேசனும், முருகனும் ‘எந்த எழுவாவது எடு’ என்று சொல்லிப் பணத்தைத் தூக்கி எறிவார்கள். வீம்பு பிடித்தால் காரியம் நடக்காதே என்று தூக்கி வீசிய பணத்தை பொறுக்கி எடுப்பாள், தன்னுடைய மகளின் தேவைக்காக. இதற்கிடையில் அவள் கருத்தரித்த நாள் முதலே செலவு யாரு பார்ப்பது? என்று

ரேவதி அடித்தான். இதைக் கேள்விப்பட்ட தாய் அமராவதி தன் மகளை மருத்துவமனையில் சேர்த்து இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்து பிரசவம் பார்த்து தாய் வீட்டில் பத்து நாட்கள் தங்க வைத்து வீட்டிற்கு அனுப்பும் போது ஆளுக்கு ஒரு பவுன் நகைப் போடுகிறாள். ரவி அந்த நகைகளும் விற்றுவிட்டு ஆட்டோவில் டியூ கட்டுவதற்காக அமராவதி உதவியை நாடுகிறாள் ரேவதி. “ எந்த கருமாதியா இருந்தாலும், நீயே பாத்துக்க. நீயே செஞ்சிக்க. எங்கிட்ட கொண்டு வராத.” (செ. ப. 10) என்று நடேசனும், முருகனும் ஒதுங்கிப் போனார்கள். ஒரு நாளும் ரேவதி தன்னுடைய பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்ததில்லை, ரவியும் வருவதில்லை, ரேவதி மட்டும்தான் அவள் வீட்டிற்கு செல்வாள்.

ரவி தனது சந்தேகப் புத்தியால் தான் ரேவதியை வேலைக்கு அனுப்பவில்லை. குடிக்காதே என்று சொன்னால் அடிப்பதும், நெறயா கத புஸ்தகம் படிப்பா. அவளுக்குன்னு அவ செஞ்சிக்கிற செலவு புஸ்தகம் வாங்குறது தான். ‘குடும்பம் நடத்த வந்தியா, புக்கு படிக்க வந்தியா’ன்னு கேட்டு அடிப்பான். (செ. ப. 49) ஒரு பெண் கல்வி, சமூகம், பொருளாதாரம் என்று ஓங்கி உயர்ந்து நின்றாலும் தன் கணவன் என்ற ஒரே அதிகாரத்தைக் கொண்டு அந்த பெண்ணிற்கு மனதிலும், உணர்விலும் வன்முறையை செயல்படுத்துகிறான் என்பது புரிகிறது.

ரேவதி தீக்குளித்து விட்டாள் என்ற செய்தி வரும்போது அமராவதி ரவிதான் ரேவதியை தீயிட்டு கொளுத்தி இருக்க இருப்பான் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறாள்.

“அவன அவ விட மாட்டாங்க. பட்ட அடியும் ஓதையும் மறந்திடுமா? மூஞ்சிலியே காரித்துப்பனது, ஒங்கப்பனும், ஒங்கண்ணனும் புடுங்கிவானான்னு கேட்டது, குடிச்சிப்புட்டு நிதானமில்லாம வந்து ‘வாயில சோத்த வையிடி’ன்னு எத்தனை முறை சொல்லியிருக்கான். வாயிலிருந்து சோத்த அப்படியே முகத்திலே துப்பிருக்கான். அடி ஓத வாங்கிக்கிட்டு எங்க போறதின்னு தெரியாம கோயில்லப் போயி ஒக்காந்து

அழுதுட்டு வந்தாளே? பத்து நாளக்கு முன்னால நடந்த சண்டையிலே அடியையும் ஒதையும் வாங்கிக்கிட்டு, போறதுக்கு எடமில்லாம பஸ்ஸ்டாண்டு வர ரெண்டு தடவ சும்மாவே நடந்து போயிட்டு வந்தாளே அத மறந்திடுவாளா?”(செ. ப.22)

என நடந்த கொடுமைகளை ரேவதி நீதிபதியிடமும், காவலர்களிடமும் சொல்லி ரவியை சிக்க வைப்பாள் என்று அமராவதி சொல்கிறாள். இதைப்பற்றி நடேசனிடமோ, முருகனிடமோ சொன்னதில்லை என்று புலம்புகிறாள் அமராவதி.

ரேவதி தீக்குளித்ததற்கு யாரும் காரணமில்லை இது எதிர்பாராமல் நடந்த விபத்து என்று வாக்கமூலம் கொடுத்ததை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் அமராவதி பேசும் வார்த்தைகள், “இந்த நெலமயிலும் என்னெத் தலைகுனிய வச்சிட்டா. சாவட்டும். அவ சீக்கிரம் சாவறதுதான் நல்லது. ஆறு, ஏழு வருஷமாவா ஒருத்தி பெத்த தாயெக் கொல நடுங்க வைப்பா? என்னெப் போல புள்ள பெத்தவங்க ஒலகத்துல யாரும் இல்லெ. இந்த நெலமயிலயும் அவளுக்குப் புருசன் ஆச போவல பாரு.ரோட்டு பொறுக்கிக்கே இம்மாம் விஷம் காட்டிட்டா.” (செ. ப. 95)

அவள் பட்ட துன்பங்களுக்கு நியாயம் கிடைக்கவில்லை என்று புலம்புகிறாள். தீயில் வெந்துவிட்ட தன் மகள் ரேவதியை நினைத்து தன்னிலை மறந்து இருந்தவள் தான் அமராவதி. “ஆறு வருஷமா அவகிட்ட பேசல .’சாப்பிட்டியா?’ன்னு கேக்கல. ‘நல்லாயிருக்கியா?’ன்னு கேக்கல, ‘நான் பாத்துக்கிறேன் கவலப்படாம இரு’னு சொல்லல. மொத்தமா மூணு, நாலு லட்சத்தக் கொடுத்திருந்தா ரெண்டு மூணு ஆட்டோவ வாங்கி ஓட்டியிருப்பான். பணம் இல்லன்னு சண்டை வந்திருக்காது. நான் அவளப் பத்தி பேச்ச எடுத்தப்பலாம் என் வாய மூடிக்கிட்டேன்.இப்ப எம்பொண்ணு செத்திருவாப் போல இருக்கே?” (செ. ப. 155)

என்று ரேவதி இந்த நிலைமைக்கு தனது கணவனும், மகனும் ஒரு காரணம் என்று கூறுகிறாள் அமராவதி.

ரேவதி உடலை பிணவறையில் இருந்து கொண்டு வந்து அமரர் ஊரில் ஏற்றும் போது அமராவதி, “தூங்கிட்டியா அம்மா? தூங்கு. இனி ஒனக்கு எந்த தொந்தரவும் இல்ல. தப்பு செஞ்சிட்டோமேன்னு இனி நீ அழுவமாட்ட. எந்த நாயும் இனி ஒன்னை அடிக்க முடியாது.ஒதைக்க முடியாது. இனி அடிக்கு பயந்துக்கிட்டு எதுத்த வீடு, பக்கத்து வீடுன்னு நீ ஓடி ஒளிய வேண்டியதில்ல. அம்மாவுக்கு தெரிஞ்சிடுமோன்னு எதயும் நீ மனசில போட்டு மறக்க வேண்டியதில்ல. ‘எங்கம்மாகிட்ட சொல்லிடாதிங்க’ன்னு யாருகிட்டேயும் கெஞ்ச வேண்டியதில்லை.” (செ. ப. 214)

அமராவதி தன் மகளுக்காக இறுதி வார்த்தையைச் சொல்கிறாள். பெண்ணாகப் பிறந்து தன் விருப்பப்படி செய்து கொண்ட திருமணத்தில் குடிகார கணவனும், கௌரவம் என்று பிரச்சனைகளைக் கண்டு ஒதுங்கி நடக்கும் அப்பா, அண்ணன் இதற்கிடையில் சிக்கி தவிக்கும் அம்மா என யாருக்கும் பயந்து ஒதுங்கி இனி ரேவதி வாழ வேண்டியதில்லை,என்னும் வார்த்தைகள் பெண்கள் உடலாலும், மனதாலும் சித்திரவதை செய்துக்கொண்டிருக்கும் ஆணினன் சமூகத்திற்கு ஏற்படும் பேரிழப்பாகும்.

“ இப்ப என் நெஞ்சு கடலப் போல குதிக்கல. நெருப்பப்போல எரியல. நீ தூங்கிட்டல்ல. அதனாலதான் என் நெஞ்சு அடங்கிப்போச்சி. ஒடம்பு குளந்து போச்சி. நான் எதுவும் செய்யல. என்னால எதுவும் செய்ய முடியல”. (செ. ப. 215) இந்நாவலில் ரவி, நடேசன் முருகன் என அனைவரும் தன்னைவிட தன் குடும்ப கௌரவம் முக்கியமானது என்று கருதுகிறார்கள். இது ஒரு தாயின் மயான அமைதியை உணர்த்துகிறது. அமராவதிக்கு மானத்தை விட தன் மகள் ரேவதி தான் முக்கியம் என்று கருதியவள்.

ரவி

குடிகாரன், வம்புக்கு நிற்பவன், பெண்களை ஒரு பொருளாக மட்டுமே கருதுபவன் என்று இந்நாவல் முழுவதும் இவனது பாத்திரம் பேசப்படுகிறது. ரவியின் அக்கா அவனை விட இரண்டு வயது மூத்தவள் அவளுக்கு திருமணம் செய்து வைக்காமல் அவன் திருமணம் செய்து கொள்கிறான். அவள் தாய் கோகிலா கூட ரவியை ஒழுக்கக்கேடானவன் என்று கூறுகிறாள். தனது அக்காவையோ, ஐந்து வயது மகளே நீங்கள் யாரையாவது காதலித்தால் கொன்று விடுவேன் என்று எச்சரிக்கிறாள். ரவி ஆண் காதலித்து திருமணம் செய்தால் சரி என்று அதுவே தன் வீட்டுப் பெண் காதலித்தால் தவறு என்று சொல்வது ஆணின் ஆதிக்கத்தைக் காட்டுகிறது. ஒரு ஆணாக இருந்து தன்னுடைய குடும்பத்திற்கு செய்ய வேண்டிய கடமைகளை செய்யாமல், அதிகாரம் செலுத்துபவனாக விரும்புகிறான் என்பதை இந் நாவல் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

ரேவதி தீக்குளித்து ஜிப்மர் மருத்துவமனையில் சேர்த்து பிறகு தன் நண்பருடன் இருக்கும் ரவி காவல்துறை தன்னைத் தேடுகிறதா? என்று கண்காணித்துக் கொண்டே “தாலி கட்டிக்கிட்டு வந்த ஒரு மாசத்திலியே என்னிக்கா இருந்தாலும் ஒன்னே ஒரு நாளக்கி ஜெயிலுக்கு அனுப்பாம இருக்க மாட்டன்னு சொல்லிக்கிட்டேயிருந்தா அந்த முண்டச்சி. சொன்ன மாரியே இன்னிக்கே செஞ்சிடுவா போல இருக்கு.”(செ. ப. 89)

அவன் இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் ரேவதி செல்வாக்கு மிகுந்த குடும்பத்தையும், உறவினர்களையும், தூக்கி எறிந்து விட்டு வந்தவளை, அவள் எரிந்து வெந்து கிடக்கும் நிலையிலும், ரவி பற்றி எந்த குறையும் சொல்லாத நிலையிலும் அவன் இவ்வாறு குற்றம் சொல்கிறான். ஆணாதிக்க நோயும், குடிநோயும் சேர்த்து ஒருவனை எப்படி மாற்றுகிறது என்பதற்கு சான்றாக விளங்குகிறான் ரவி.

“ சண்டையெல்லாம் அன்னிக்கு நடக்கல. நாலு நாளக்கி முன்னால அவங்கம்மா ஆட்டோவுக்கு டியூ கட்ட நாப்பதாயிரம் கொடுத்தாங்க. அதுல ஐநூறு எடுத்துக்கிட்டு சரக்கு சாப்பிட்டு வந்துட்டேன்.’எங்கம்மா டியூ கட்டத்தானே பணம் கொடுத்தாங்க. அதுலயிருந்து எடுத்துக்கிட்டுப் போயி எதுக்கு குடிச்ச? நீ இதே மாதிரி செஞ்சிக்கிட்டேயிருந்தா நான் செத்திடுவன்’னு சொன்னா. நான் வெளயாட்டுக்கு ‘சரி. செத்துப்போ’ன்னு சொல்லிட்டேன். கொஞ்ச நேரம் கூட இருக்காதுஷ் எல்லாம் முடிஞ்சுப் போச்சி” (செ. ப. 159)

என்று அழுதான். இது ரவிக்கும், ரேவதியின் அண்ணி அருண்மொழிக்கும் இடையில் நடந்த வாக்குவாதத்தில் ரவி கூறியது. ஆனால் அவன் காவல்துறையினரிடம் எழுதிக் கொடுக்கும் போது எதிர்பாராமல் நடந்த சம்பவம் என்று வழக்கறிஞரின் உதவியோடு எழுதித்தருகிறான்.

அருண்மொழிக்கும், ரவிக்கும் இடையே நடக்கும் வாக்குவாதத்தில் ரேவதி குடும்பத்தைக் குற்றம் சாட்டி தன் பக்கம் இருக்கும் நியாயத்தை எடுத்துக்காட்டி விளக்குகிறான்.

“நீங்க எல்லாரும் பெரிய படிப்பு படிச்சவங்க. பெரிய வேலயில இருக்கிறவங்க. பணம் உள்ளவங்க. எல்லாம் இருக்கு ஒங்ககிட்ட. ஆனா பெரிய மனசு மட்டும் இல்ல.” “எங்கிட்ட பேசுனா என்ன, என்னே அந்த வீட்ல விட்டா என்னா? எம் புள்ளைங்கிட்ட பேசுனா என்ன? இது தான் அவளுக்கு வருத்தமா இருந்துச்சி. அதனால தான் எல்லாரயும் நான் திட்டுவேன். அதனால்தான் எனக்கும் அவளுக்கும் தெனம் தெனம் சண்ட நடக்கும். நான் சல்லிப் பயதான் இல்லன்னு சொல்லல. சல்லிப் பய சல்லிப் பயலாத்தான் இருப்பான். ஆனா, பெரிய மனுசன் பெரிய மனுசனா இருக்கனுமா இல்லியா?”(செ. ப. 161)

“ நான் தெனம் அவ ஒடம்புல தான் அடிச்சேன் நீங்க மனசுல அடிச்சிங்க”

“ எங்கிட்ட பணம் இல்ல. ஒங்ககிட்ட இருந்துச்சி. அதனால் நீங்க எம்மாம் அசிங்கப்படுத்தினாலும் ரேவதி ஒங்ககிட்ட வந்துகிட்டிருந்தா. பணத்தாலதான் அவ அசிங்கப்பட்டா. அவளுக்கு இனிமே அந்த அசிங்கம் இல்ல. இனிமே அவளுக்கு ஆட்டோக்காரன் பொண்டாட்டிங்கிற பேரு இல்ல, அசிங்கம் இல்ல.” (செ. ப. 163)

என்று ரேவதி குடும்பத்தாரின் தவறுகளை தன்னுடைய புத்திசாலித்தனத்தால் சுட்டிக்காட்டுகிறாள்.

நடேசன், முருகன்

ரேவதியின் தந்தையான நடேசனுக்கு ரேவதியின் காதல் தெரிய வந்ததும் அவளுக்கு இது வேண்டாம் என்று எடுத்து சொல்லியும், தனது மனைவியின் மூலமாக காதலுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிப்பதும் நடக்கிறது.

ரேவதி மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தபோது நடேசன் மருத்துவரிடம் கைப்பையில் வைத்திருந்த பணக்கட்டுகளை மேசை மீது வைத்தார்.

“அட்மிஷன் ஆன உடனே ஒடம்பு சரியாகுமா? கொடுக்கிற மருந்தும் மாத்திரயும் வேல செய்யுறுதுக்கு ஒரு டைம் வேணாமா?” என்று சொன்ன மருத்துவர் மேசை மீது இருந்த பணம், நகைகளைப் பார்த்த பிறகு என்ன தோன்றியதோ தளர்வான குரலில், “இந்த நிமிஷத்திலே இதுக்கெல்லாம் எந்த அர்த்தமும் இல்ல. இப்ப இந்தப் பணம் செல்லாது.” (செ. ப. 61)

என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றுவிட்டார்.

அமராவதி தன் மகள் ரேவதி இப்படி ஆனதற்கு தன் கணவன் நடேசன் ஒரு காரணம் என்று குற்றம் சாட்டுகிறாள் அமராவதி. அதைக்கேட்டு கடைசியில் நடேசன் சொன்ன வார்த்தைகள்

“நான் கேட்டா. கண்டிச்சா நம்ப பொண்ணப் போட்டு அடிப்பான். ஒதைப்பான்னுதான் கேக்கல போலீசுக்கும் போவல. நான் இத்தினி வருசமா ஒதுங்கிப் போனதுக்குக் காரணம் எம்பொண்ணு தொந்தரவு இல்லாம இருக்கணும்,

உசுரோட இருக்கணும்தான். நான் ஒண்ணுச் சொல்ல, அவன் ஒண்ணுச் சொல்ல பேச்சு முத்திப்போயி அசிங்கமாயிட்டா, ஒங்கிட்ட பேசறதும் நின்னு போயிடும். நீ கொடுக்கிற காசும் இல்லன்னா இன்னும் கஷ்டப்படுவான்னு தான் விலகிப் போனேன். எனக்கும் அவனுக்கும் சண்டையாயிட்டா நம்ப அப்பாவ அசிங்கப் படுத்திட்டானேன்னு அவ பெரிய சண்டையாப் போட்டு, அதனால் அவன் அதிகமாக அடிப்பானேன்னு ஒதுங்கிப் போனேன்.” (செ. ப. 66)

என்று சொன்ன நடேசனுக்கு அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை. கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்து விட்டது. தலையை கவிழ்த்துக் கொண்டார்.

முருகன் தன் தங்கை ரேவதி ஏன் வாக்குமூலத்தை மாற்றி கொடுத்தால் என்பதை கேட்டே தீரவேண்டும் தீர்க்கமான மனநிலையில் இருந்தான். ஆனால் தன் தங்கை ரேவதியை பார்த்ததும் அவளது நிலையை எண்ணி கதறுகிறான்.

“அவளைப் பார்த்த நொடியே கருகிப் போய்விட்டான். அதற்காக அவளிடம் கோபப்பட முடியவில்லை. பேச முயன்றான். வாய் திறக்கவில்லை. பேச்சு வரவில்லை. அழுகை தான் வந்தது.” (செ. ப. 111)

ரேவதியின் இறுதி ஊர்வலம் அமைதியாக நடைபெற வேண்டும் என்பதற்காக ரவி வீட்டிற்கு ரேவதி உடலை கொண்டு செல்ல அனுமதிக்கிறான். உறவினர்கள் ரவி மீது ஏன் புகார் கொடுக்கவில்லை? என்று கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லும் மனநிலையோ முருகனுக்கும், நடேசனுக்கும் இல்லாமல் இருந்தது.

முடிவுரை

செல்லாத பணம் வாசிப்பவர்களுக்கு தீக்குளித்து தற்கொலை செய்து கொள்ளும் எண்ணம் வராது. அவர்களின் குடும்பம் படும் துன்பங்களும், மருத்துவமனை, காவல்துறை நடைமுறைகள், நோயாளிகளை பார்க்க வரும் பார்வையாளர்களின் அர்த்தமற்ற கேள்விகள், மருத்துவர்,

செவிலியர்களின் சிக்கல்கள் ஆகியவற்றை உணர்த்துகிறது, எழுத்தாளனின் வர்ணனை என்று மொழியாடல்களின் தன் ஆசிரியருக்கு உதவுவதற்காக கட்சி வேறுபாடின்றி அமைந்துள்ளது. ஆண்மைய சமூகமாக தொடர்ந்துக் ஒன்றிணையும் அரசியல்வாதிகள் போன்றோர் எவ்வித கொண்டிருக்கும் நம் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை, பிரதிபலனும் பாராமல் ரேவதி குடும்பத்திற்கு உதவி உணர்வுகள், வலிகள் பற்றிய ஆவணமாக இந்த நாவல் செய்யக்கூடிய மனநிலையை எடுத்துக்காட்டுகிறது. சமூகத்தை பிரதிபலிக்கிறது என்பதை கட்டுரை மூலம் இமையத்தின் புனைவுகள் கதாபாத்திரங்களின் அறியலாம். உரையாடல்கள், அவர்களின் எண்ணத்தின் ஓட்டங்கள்,

துணைநூற் பட்டியல்

இமையம் - செல்லாத பணம் - கிரியா பதிப்பகம், சென்னை 2018.